

гдето самолетътъ му бѣ разрушенъ). Ние нѣма защо много да говоримъ за достоинства на гължба презъ време на война: за него нѣма прѣчки. Той прелетява презъ морета, блата, планини, надъ главата на притивника, трудно е уловимъ за ураганныя артилерийски и картеченъ огънь; може дори да прелита презъ мѣста, наситени съ отровни газове, като запазва жизнеспособността си цѣло денонощие, съ него може да се препрати истински документъ, което техническитѣ сръдства не могатъ да направятъ. Ала покрай тѣзи положителни свойства има и отрицателни: не можемъ да бждемъ увѣрени, че доставката на писмата е получена (гължбътъ може да бже застрелянъ или да стане жертва на грабливи птици); иска се много време, за да се подготвятъ подвижни гължбови станции и др. И все пакъ всички смѣтатъ, че гължбътъ е игралъ и ще играе голѣма роля въ военно време.

Руската армия въ първата свѣтовна война (1914—1918) не се е ползувала не само отъ гължби, но и отъ самолети, ала френската армия още въ 1911 год. се е ползувала отъ подвижни гължбарници на кола или автомобили. Въ свѣтовната война военно-гължбовата поща е била широко използвана отъ Франция съ голѣмъ успѣхъ. Сжщото може да се каже и за нѣмцитѣ, англичанитѣ и американцитѣ. Въ 1914 год. английскитѣ войски въ Франция съ насмѣшка гледали на гължбовата връзка, ала като се убедили въ нейната полза, сами започнали да организиратъ военно-гължбова поща; къмъ края на войната (1918 г.) тѣ имали вече до 100,000 пощенски гължба. Сжщо така и въ американската войска въ Франция презъ 1917 г. се смѣли надъ пощенскитѣ гължби, но още следъ първитѣ боеве, когато всички нови сръдства за връзка не действували поради силния огънь, убедили се, че гължбитѣ се явяватъ ценни и единствени свръзвачи. Когато се сключилъ мирътъ, въ американската армия имало 20,000 пощенски гължба. Тамъ